

Καμία από τις δύο δεν ήταν πια μόνη

Έχει σχεδόν σκοτεινιάσει και εκείνη αποφάσισε να πάει μία βόλτα στη γειτονιά.

Βγήκε από το σπίτι της και σε λιγότερο από δύο λεπτά ήταν έξω από την εκκλησία, καθισμένη στα σκαλοπάτια, όπου αντίκρισε μία ηλικιωμένη κυρία.

Τα ρούχα της δεν φαίνονταν, αφού τα είχε κρύψει η καφέ κουβέρτα της. Τα κάτασπρα μαλλιά της έμοιαζαν με μάζα χιονιού. Δεν μπορούσε να διακρίνει το χρώμα των ματιών της, διότι κοιτούσαν με μανία το έδαφος.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που την συναντούσε στο κατώφλι της εκκλησίας, αντιθέτως την θυμάται κάθε φορά που γυρνούσε από τη δουλειά της, να την κοιτά με μάτια παραπονεμένα. Κάθισε δίπλα της και έπιασε τα παγωμένα της χέρια.

Σήκωσε το κεφάλι της από το έδαφος, τα καταπράσινα μάτια της είχαν χάσει την ομορφιά τους αφού ένα κατακόκκινο χρώμα τα είχε πλημμυρίσει. Σταθήκανε για λίγο, δίχως να πουν ούτε μια λέξη.

-Είδες πως καταλήξαμε, ακούστηκε η φωνή της ηλικιωμένης κυρίας, μια άγνωστη να μου κρατά το χέρι λες και με γνωρίζει χρόνια και η ίδια μου η οικογένεια να με απαρνείται.

Και

συνέχισε:

< Έδωσα τα πάντα στα παιδιά μου, όπως κάθε μητέρα. Δεν είχα πολλά, έβγαζα νερό από τις πέτρες για να ξεδιψάσουν εκείνα, έβγαينا στους δρόμους και ζητούσα φαγητό για να μην πεινάνε, έκανα ότι περνούσε από το χέρι μου για να έχουν μία στέγη ώστε να νιώθουν ασφάλεια, έσκισα το παλτό μου για να σκεπαστούν το βράδυ, δεν με πείραζε εάν εγώ έτρεμα από το κρύο, ήθελα μόνο να βλέπω τα παιδιά μου να χαμογελάνε στον ζεστό τους ύπνο. Δεν άντεχα να τα βλέπω στενοχωρημένα, ήθελα πάντα να είναι ευτυχισμένα.

Τα χρόνια πέρασαν, μεγάλωσαν και βρήκαν τους συντρόφους τους. Έκαναν και τα δύο τις οικογένειες τους, εγώ μάλλον περισσότερα από αυτές. Άλλωστε δεν είχα λόγο να τους επιβαρύνω, έπρεπε να μείνω μόνη μου, γιατί χήρεψα νωρίς.

Με ξέχασαν όμως, εγώ δεν μπορούσα να τους ζητήσω βοήθεια, η κάθε οικογένεια έχει τα δικά της προβλήματα. Είχαν καιρό να με ακούσουν, ίσως όμως να μην μπορούσαν να με βρουν. Δεν ήθελα οι φίλοι των παιδιών να με κοιτάζουν να περιπλανιέμαι από γειτονιά σε γειτονιά και να μιλάνε πίσω από τις πλάτες τους και γι' αυτό χάθηκα. Δεν μπόρεσα όμως να τους ειδοποιήσω, δεν γνώριζα τις διευθύνσεις τους και τηλέφωνο δεν είχα.

Ελπίζω απλά να είναι καλά, δεν με ενδιαφέρει η δική μου κατάσταση, η μόνη μου παρηγοριά είναι, η ελπίδα ότι είναι καλά και δεν ότι τους λείπει τίποτα. Μπορούν να σταθούν στα πόδια τους, δούλευα πρωί βράδυ και σπούδασαν, μορφώθηκαν και άρχισαν να δουλεύουν.

Αχ! Πόσα χρόνια έχω να τα δω; Πέντε, έξι;

Λες να έκαναν δικά τους παιδιά; και να μου μοιάζουν; Μου λείπει η αγκαλιά τους, τα μάτια τους και το γλυκό φιλί τους στην γιορτή μου.

Δεν τους κρατώ κακία, πως θα μπορούσα άλλωστε; παιδιά μου είναι, η καρδιά μου είναι όλη δική τους.

Δεν μίλησα ποτέ σε κανέναν για το θέμα αυτό, εσύ όμως μοιάζεις πολύ με την κόρη μου και φαίνεσαι καλή κοπέλα, δε σου ζητώ να με λυπηθείς, ούτε να με κατανοήσεις. Απλά ήθελα σε κάποιον να μιλήσω εδώ και χρόνια, στις μέρες μας όμως κανένας δεν νοιάζεται για τον άλλον.

Όλοι κοιτάνε τον εαυτό τους, με προσπερνάνε βιαστικά και με κοιτάζουν με θλίψη στα μάτια, ποτέ όμως δεν έκανε κανείς κάτι για μένα. Δεν το βρίσκω παράλογο, για πιο λόγο να ασχοληθούν

μαζί μου, έχουν τα παιδιά τους και τις οικογένειες τους.

Απλά ήθελα κάποιον, δίπλα μου να πω μία κουβέντα, να ανταλλάξω μία καλημέρα, να αγαπάω, να νοιάζομαι και να με νοιάζεται. Εσύ φαίνεσαι διαφορετική, κατάλαβα πως δεν θα με αφήσεις τώρα. Δεν σου ζητάω τίποτα, απλά να περνάς να μου λες μια καλημέρα.

Συγνώμη για τον χρόνο σου και σε ευχαριστώ>

Τα μάτια της είχαν μείνει στυλωμένα στα γερασμένα της μάτια απέναντι της. Και τα αυτιά της είχαν παγώσει με την ιστορία της.

<-Σε παρακαλώ, έλα μαζί μου, θα τα περάσουμε μαζί όλα, είπε.

- Όχι, δεν υπάρχει περίπτωση, όπως σου είπα στην αρχή, δεν θέλω τίποτα άλλο, μόνο να ακούω μία καλημέρα, μία αληθινή καλημέρα, ήταν η απάντηση της.

- Πολλοί λένε, πως με τα χρόνια κερδίζεται η εμπιστοσύνη του ανθρώπου για κάποιον άλλον. Αλλά από εδώ και πέρα, εγώ θα γίνω η κόρη σου.

Η νέα σου κόρη και δεν θέλω η μητέρα μου να είναι μακριά μου, από εδώ και πέρα θα μένεις μαζί με την κόρη και τα παιδιά μου, που θα γίνουν τα εγγόνια σου.

Ποτέ δεν είχα μία μητέρα, πέθανε όταν γεννήθηκα και ο πατέρας μου ήταν πάντα αδιάφορος, δεν είχα κανέναν να μου σταθεί. Από μικρή έμαθα να προχωρώ μπροστά μόνη μου, μετά ήρθαν στη ζωή μου ο άντρας μου ο οποίος έφυγε λίγα χρόνια αργότερα διότι ήταν άρρωστος, μου άφησε όμως μία μεγάλη περιουσία, τα παιδιά μου.

-Έλα τώρα σφίξε το χέρι μου και σήκω σιγά σιγά να φύγουμε από εδώ, είπε και τα μάτια και των δύο έλαμψαν.

Πήραν τον δρόμο της επιστροφής, αυτή τη φορά όμως καμία από τις δύο δεν ήταν μόνη.

Διέψευσαν κάθε φήμη, για την αγάπη, η οποία χρειάζεται πολλά χρόνια για να μονιάσει. Εκείνες ξαναγεννήθηκαν μέσα σε μια στιγμή.

Δίχως να χρειαστεί να γνωρίσει η μία την άλλη περισσότερο, ήταν αρκετή μία ματιά για να μιλήσουν οι καρδιές τους.

Μία καινούρια οικογένεια και για τις δύο απέδειξε πως μπορεί να σε αγαπήσει, κάποιος που στην αρχή, δεν γνωρίζει τίποτα για σένα και δεν σου ζητάει να του πεις πράγματα δίχως την θέληση σου.

Η καρδιά ανοίγεται από μόνη της σε όποιον εκείνη θεωρεί κατάλληλο.

Κλεοπάτρα Κάτση